

SIKERÜL COOPERNEK
SEGÍTENIE MÁSOKNAK?

COOPER TÖRTÉNETE

KÖLYÖKMESE

W. BRUCE CAMERON

W. Bruce Cameron

COOPER TÖRTÉNETE

KÖLYÖKMESE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2025

1

Fü- és lánytestvéreimmel és a kutyamamámmal éltem. Volt egy emberbarátom, Ava, és ami a legjobb, volt egy kutyabarátom is, Lacey.

Lacey volt a legjobb játszótárs, akit csak egy kutya elképzélhet. Tudtam azonnal, amint megismertem, hogy mi örökké összetartozunk.

Az alomtársaim olyanok voltak, mint én: sűrű, szürkésfehér bundánk volt, de Lacey-nek, aki velem egykorú volt, valahogy be volt nyomódva az orra, nagyon rövid, durva bundája volt, és fehér volt az arca. A testvéreim mintha úgy vélték volna, Lacey túlságosan különbözik tőlünk ahhoz, hogy játsszanak vele, ami nekem tökéletesen megfelelt. Különbösen is, csak magamnak akartam őt.

Lacey mindig szívesen csinált mindent, amit én csináltam. Néha rám ugrott, és birkózni kezdett velem a megfelelő pillanatban. Ismerte azt a játékot, hogy „Szorítsd le a barátodat, és rágcsáld

meg a fülét”, és ezt addig játszotta velem, amíg el nem jött az ideje valami máshoz kezdeni. Tudta, hogyan kell felkapni egy labdát és elfutni vele, aztán kiejteni a szájából, hogy a mancsai között patogjon. Akkor én odaugrottam érte, de ő is próbálta elcsípni, és akinek sikerült a labdát a foga közé kapni, az futott vele, és csak futott és futott, miközben Ava tapsolt és nevetett.

Az alomtársaim csak azt tudták, hogyan kell felkapni a labdát, és megtartani maguknak.

Sok kutya volt ott – a saját ketreceiben –, ahol éltünk, de nagyon kevés kölyökkutya. Az ugatásuktól volt hangos ez a hely. Ugattak, hogy figyeljenek rájuk. Ugattak, mert bent voltak, és szerettek volna kijönni. Ugattak, mert a kutyák szeretnek ugatni.

Ez mind nem számított nekem – csak Lacey. Amikor mindnyájunkat kiengedtek az udvarra, mozdulatlanul álltam, a levegőbe emelt orral, amíg meg nem éreztem az illatát. Amikor a ketrecünkben aludtam a mamámmal meg a testvéreimmel, Lacey meg én birkóztunk álmomban.

– Szerintem Lacey a te igaz szerelmed, Cooper – mondta nekem Ava.

Nem értettem, mit mond, de szerettem hallani a nevemet és Lacey nevét egyszerre. Ez azt jelentette, hogy Ava tudja, Lacey meg én összetartozunk.

Egy nap Ava meg Lacey és én az udvaron játszottunk. Lacey egy bot egyik végét fogta a szájában, én pedig elkaptam a másik végét. Körbevonszoltuk egymást az udvaron, közben játékosan morogtunk.

Ava kuncogott, amikor a bot eltört, és Lacey hátratántorodott. Én a vízestálhoz futottam, hogy igyak, Lacey pedig odaugrált hozzám, és rám vetette magát, hogy az arcom elmerült a vízestálban. Én hátraléptem, és megráztam magam, aztán odafutottam Avához egy kis simogatásra.

Lacey követett, hogy ő is kapjon egy kis kényeztetést. Ava nagyon jól értett hozzá, pontosan tudta, hol vakargasson: a mellkasomon és a farkam tövéénél.

– Sok embernek van igaz szerelme – mondta nekem Ava, ahogy finoman vakargatott. – Úgyhogy nem látom be, a kutyáknak miért ne lenne. Még a kölyökkutyáknak is. Te mindig is szeretted Lacey-t, Cooper. Apa ezért figyel rá, hogy mindennap együtt játszhatatok.

Szerettem Ava illatát – egyszerre volt édes, fűszeres és virágos. Bemásztam az ölébe. Lacey felmászott rám, és elhelyezkedett rajtam, amíg le nem ráztam magamról. Ava hátradőlt, és mindhárman együtt hemperegtünk a fűben.

– Fogadni mernék, hogy nekem is van igaz szerelmem valahol – súgta Ava. – Biztosan megtalálom egy nap.

Felkaptam egy újabb botot, és körberohantam vele az udvaron, hogy Lacey utánam jöjjön. És persze jött is.

Lacey meg én mindig együtt leszünk. Valahogy a szívem mélyén tudtam ezt.

Persze nem voltunk együtt minden egyes pillanatban. Amikor az udvarról Ava bevezetett minket, engem az én ketrecembe

rakott a családomhoz, Lacey pedig a saját családjához ment az ő ketrecükbe.

Én boldogan elaludtam egy rakáson a szőrös testvéreimmel, és azt álmodtam, hogy Lacey-vel játszom.

Egy reggel Ava és apa nagyon korán jött, hogy megetessen miniket. Tudtam, hogy valami szokatlan történik, mert mindketten izgatottak voltak – különösen Ava. Csak úgy zsongott a bőre az izgatottságtól. A hangja is élénkebb volt és magasabb.

– Örökbe fogadó vásári nap! – mondta az alomtársaimnak meg nekem, miután ennivalót öntött a tálunkba. Mi előrenyomultunk, hogy befaljuk. Sok testvérem volt – szerintem túlságosan is sok –, és ők mindnyájan ugyanúgy szerettek enni, mint én. Nehéz Fiút el kellett löknöm a tálamtól, és eközben Fehér Arcú Nővér bele dugta a fejét. Mindig ezt csinálta. Fekete Farkú meg Fehér Farkú Nővérek egy tálból ettek, mint általában, Morgós Bátyónak pedig saját tálja volt, mert ő nem szeretett osztozni.

Nehéz Fiún tartottam a szemem, mert miután mindenkinél többet evett, az volt a szokása, hogy megkeres engem, és ráül a fejemre. Ezért gondoltam rá úgy, hogy Nehéz Fiú.

– Mindnyájatoknak új otthona lesz! – mondta nekünk Ava, mi közben ettünk. Én megcsóváltam a farkam, mert tudtam, hogy örül.

A reggeli és a kinti játékidő után Lacey-vel beraktak minket a ketreceinkbe. Az nem lehet, hogy Ava meg apa emiatt volt annyira izgatott. Nem különösebben izgalmas, amikor a ketrecben vagyunk. Jó viszont a szunyókálásra, úgyhogy ezt tettem.

Ráfeküdtem Nehéz Fiúra, ami sokkal kényelmesebb volt, mint a fordítottja.

A ketrec mozgott és rázkódott, ami fura volt. Általában nem szokták ezt csinálni a ketrecek. De nem igazán volt kedvem kinyitni a szemem, hogy utánajárjak a dolognak, úgyhogy csak még szorosabban összegömbölyödtem és még mélyebben elaludtam, míg a rázkódás meg nem szűnt.

Akkor az összes felnőtt kutya ugatni kezdett. Hallottam, hogy Lacey megnyiffan, mire ugatni kezdtem a többi kutyával, mert ha most az ugatás ideje van, én sem akartam lemaradni. Azt nem tudtam, *miért* ugatunk, csak azt, hogy ugatunk.

– Nyugodjatok meg! – mondta apa. – Gyerünk, Ava, szedjük le a ketreceket a furgonról.

Apa, Ava meg még néhány ember, akiket nem ismertem, fogták a ketreceinket, egy kicsit távolabb vitték, és letették. Érdeklődve körülnéztem.

Kint voltunk, a legnagyobb udvaron, amit csak valaha láttam. Olyan nagy volt, hogy sehol nem láttam a kerítést. Apa, Ava meg a segítők elrendezték a ketreceket a fűben. Lacey ketrece az enyém mellett volt, úgyhogy szorosán a saját ketrecem oldalához préselődtem, hogy a közelében legyek. Ő is ugyanezt csinálta, aztán összeérintettük az orrunkat a hideg rácsokon keresztül, és egy kicsit nyüszítettünk egymásnak; részben mivel nyugtalanok voltunk, részben pedig mivel szerettünk volna kiszabadulni a ketrecünk-ből, hogy játszhasunk és birkózhassunk a tágas, füves területen.

Nem tudtam elviselni, ha különválasztottak Lacey-től. Nekünk mindig együtt kellene lennünk. Ava tudta ezt, és arra számítottam, hogy majd kienged minket, hogy szaladgálhassunk ebben a csodás, hatalmas udvarban. A többi kutya maradhat a ketrecében, különösen a bátyám, Nehéz Fiú. Hadd üljön csak valaki másra helyettem. Lacey-t meg engem ki kell engedni, hogy játszhassunk és játszhassunk.

De nem ez történt. Meglepődtem Aván és apán. Általában nagyon jól megértették a kutyákat, de most mintha nem értették volna, hogy nekünk muszáj felfedeznünk ezt az új udvart. Azzal voltak elfoglalva, hogy beszélgettek a sok emberrel, akik körbejártak, és benéztek minden ketrecbe, megsimogattak minden kutyát.

Egy férfi és egy nő jött oda a ketrecünkhöz. A férfi leguggolt, hogy megnézzen minket.

– Aranyosak! Milyen fajták? – kérdezte.

– Főleg malamutok, azt hiszem – mondta nekik apa. – Talán némi dán dog is van bennük.

– Akkor elég nagyok lesznek, igaz? – érdeklődött a férfi. – Nekünk kicsi a lakásunk, és nincs hozzá udvar.

– A malamutoknak nagy hely kell, hogy futhassanak – közölte apa. – Hadd mutassak maguknak másmilyen kölyköket.

Apa elsétált a férfival. Én odapillantottam Lacey-re, és láttam, hogy egy lány kukucskál be a ketrecébe. Egy kicsit idősebbnek tűnt a szagából ítélve, mint Ava, és hosszú, fényes, sötét haja volt, amely szétterült a hátán.

– Ó, te vagy a legédesebb kisbaba. Olyan gyönyörű vagy – suttogta. Bedugta az ujjait Lacey ketrecének rácsai közé, és Lacey most az egyszer nem rám figyelt. Megnyalta a lány ujjait, és imádatlással nézett fel rá. A lány ugyanolyan szeretettel az arcán bámult vissza rá.

Ava mosolyogva mondta:

– Ő Lacey. A papám azt mondja, valószínűleg spanyol és valami nagyobb testű fajta, bokszter vagy labrador keveréke.

– Őt akarom – közölte a lány.

Ava kinyitotta Lacey ketrecének ajtaját. A lány benyúlt, kiemelte Lacey-t, és az ölébe vette. Lacey fészkelődött és tekergett, és két mellső mancsát a lány mellére tette, hogy megnyalhassa az álla alatt. A lány kuncogott, Lacey farka pedig hevesen legyezett.

Éreztem, hogy ez a lány kedves. És máris szereti Lacey-t. Ez jó! Türelmetlenül kaparászom a ketrecemet, hogy Ava engem is engedjen ki. Akkor mindnyájan együtt játszhatnánk – Lacey, ez az új lány meg én.

A lány felkapta Lacey-t, és az arcát Lacey feje búbjához dörögölte.

– Igen, ő az igazi! – jelentette ki boldogan.

Ava szélesen mosolygott.

– A papád meg a mamád kitölthetik a papírokat ott – mutatta.

– Kösz!

A lány felállt, és kirázta hosszú, fekete haját az arcából. Megfordult, és elsétált.

Elment, és magával vitte Lacey-t!

Felugrottam. Ugattam. Valami nagyon fura és rossz dolog történt éppen. A lány megy valahová Lacey-vel, és engem itt hagynak!

Úgy tűnt, Lacey is rájött, hogy valami baj van. A lány vállára tette a fejét, és kidugta az orrát a fényes, sötét hajsátor mögül. Rám meredt, ahogy a lány elvitte, és én visszabámultam rá.

Mi történik itt? Hová megy Lacey?

Gyere vissza!

De Lacey nem jött vissza. Hamarosan már *nem is láttam*.

Nem bírtam magammal. Sírtam, nyüsízítettem és csaholtam. Őrjöngtem. Hol van Lacey? Kidugtam az orrom a ketrec résein, és szimatoltam. Próbáltam felfedezni Lacey egyre halványuló illatát. Aztán kapartam a ketrec oldalát, mindenáron próbáltam kijutni. Meg kell keresnem! Hát nem érti az a sok ember, akik lemosolyognak rám, mennyire nagy a baj?

Ava odajött a sírásomra.

– Ó, Cooper! Hiányzik Lacey, igaz? – bedugta az ujját, amit én kétségbeesetten megnyaltam. – Ne aggódj, neked is lesz saját embercsaládod.

Azt gondoltam, ha Lacey nevét mondja, az azt jelenti, hogy oda fog vinni engem hozzá, de apa kiáltott neki:

– Ava!

És Ava odafutott hozzá.

Hosszú idő múlva elfordultam a rácstól. Szomorúan lefeküdtem, és a mamám oldalába fúrta az arcomat. Ő megnyalta a fejemet, amitől egy kicsit megvigasztalódtam. De Lacey társaságára vágytam, és ő nem volt ott.

Amióta csak az eszemet tudom, Lacey meg én együtt voltunk. Jobban szerettem, mint az alomtársaimat. Összetartoztunk.

Hallottam, hogy néhányszor nyílik a ketrecünk ajtaja, de mivel éreztem, hogy Lacey nincs a közelben, fel sem keltem, amint apa benyúlt, hogy valamelyik testvéremet kiemelje. Mit számít, mi történik most? Lacey elment!

Egy idő múlva a mamám ásított, és egy kicsit odébb gurult tőlem. Azonnal hiányzott nekem a teste megnyugtató érintése. Körülnéztem, és láttam, hogy már csak három kutya maradt a ketrecben – a mamám, Fehér Arcú Nővér meg én. Az összes testvéremet eltávolították az életemből, akárcsak Lacey-t.

Apa a ketrec mellett állt. Kinyitotta, és kivette Fehér Arcú Nővéremet. Átadta egy magas, sovány férfinak, akinek volt egy kis szőr az arcán, az orra alatt. A magas férfi nevetett, és magához ölelte Fehér Arcú Nővéremet.

– Mehetünk haza, kutyus?

A férfi elvitte Fehér Arcú Nővért. Ha a hosszú, sötét hajú lány lett volna, talán próbálkoztam volna, hogy inkább engem vigyen, vigyen el Lacey-hez, de éreztem a magas férfi szagán, hogy ő nem volt a legjobb barátom közelében sem.

Mamakutya élénken figyelt mindent, de meg sem nyikkant. Most már csak mi ketten maradtunk.

Rájöttem, hogy talán sosem látom többé Lacey-t, és ettől felnyűszítettem. A mamám meghallotta, és hozzám nyomta az orrát. Talán tudta, miért vagyok annyira szomorú. Mindkettőnknek

hiányzott a többi kölyök (talán Nehéz Fiút kivéve), de úgy gondoltam, mamakutya nem értette, hogyan érzek az én Lacey-m iránt.

Kis idő múlva apa ismét kinyitotta a ketrec ajtaját. Benyúlt, és gyengéden megfogta mamakutya nyakörvét.

– Gyere, édesem – szólt hozzá kedvesen. – Valaki szeretne veled megismerkedni.

Mamakutya talpra állt. Egyszer lepillantott rám, aztán hagyta, hogy apa kivezesse a ketrecből.

Apa becsukta mamakutya mögött az ajtót.

Most már teljesen egyedül voltam.

2

Mamakutya nem jött vissza. Lacey sem jött vissza. Annyira szomorú és zavarodott voltam, hogy ledobtam magam a régi törülközőre a ketrecben, ahol mamakutya pihent, és beszív-
tam az illatát. Széttéptem a takaró egyik sarkát, de ettől sem érez-
tem jobban magam. Összegömbölyödve próbáltam megvigasztal-
lódni, de nem vált be ez sem.

Nem tudtam, mi történik, de egyáltalán nem tetszett nekem.

A ketrecen kívül fel-alá jártak az emberek, és néhányan megáll-
tak, hogy megnézzenek. Páran lehajoltak, hogy beszéljenek hoz-
zám, vagy bedugták az ujjukat a ketrec rácsain keresztül, de én
nem is pillantottam rájuk. Éreztem a szagukon, hogy nem jártak
Lacey közelében.

Néhányan közülük beszélgettek apával vagy Avával.

– Sajnálom, nem – mondta nekik apa. – Ő már foglalt.

Vagy Ava közölte velük:

– Nem, ő Cooper, és neki már van családja. Őket várjuk.

És az emberek elmentek. Én egyedül feküdtem a törülközőn. Hiányzott nekem mamakutya. Hiányzott Lacey. Még az alomtársaim is hiányoztak nekem.

Észrevettem, hogy apa meg Ava pár üres ketrecet visz vissza a nagy furgonba, ahol mindnyájan voltunk korábban.

– Nagyon jól sikerült – mondta apa Avának.

– Mi a helyzet Cooperrel? – kérdezte Ava. Leült a ketrecem mellé, és bekukucskált hozzám.

– Nem tudom, mi történt. Azt mondták, eljönnek – válaszolt apa. Ava előrehajolt.

– Nagyon sajnálom, Cooper – súgta nekem. – Tudom, hogy hiányzik Lacey. És sajnálom, hogy nem jött el a családod. De jó életed lesz, megígérem.

Hallottam, hogy azt mondja: „Lacey”, és felemeltem a fejemet. Körülnéztem és szimatoltam. De Lacey nem volt sehol a közelben. Visszaejtettem a fejemet a mancsomra. Beburkolt a szomorúság, ahogy hallgattam a csendet, most, hogy mindenki elment, kivéve Avát meg apát, akik az utolsó ketreceket rakták fel.

Egy idő múlva hallottam, hogy emberek közelednek, de nem emeltem fel a fejem, hogy megnézzem őket.

– Sajnálom, hogy elkéstünk – szólalt meg egy férfihang. – Belefutottunk egy útjavításba.

Apa hangja felelt:

– Semmi baj. Épp most végeztünk.

Kinyílt a ketrecem ajtaja. Felpillantottam, ahogy apa benyúlt és megfogott, hogy gyengéden kihúzzon.

Három ember volt mellette. Az egyik egy magas férfi. A másik egy fiú, idősebb Avánál. A harmadik is egy fiú volt, kisebb a másikonál, de még mindig nagyobb, mint Ava. Egy székből ült, aminek kerekerei voltak.

Apa a székből ülő fiú ölébe tett.

Sokszor ültem már Ava ölében, de fiú ölében még soha. Nagyon érdekes szaga volt! Enyhe izzadságszagot éreztem a pólójára tapadva, és az elején volt egy kis folt, ahová valami zsíros dolog esett. Azt lenyaltam neki. Utána, természetesen, meg kellett nyalnom az arcát is.

A fiú mosolyogva nézett le rám, aztán nevetett, és elhúzta az arcát, amikor megnyaltam. A mellkasára tettem a mellső mancsaimat, megszagoltam a haját, és ellenőriztem a füle alatt.

Még jobban nevetett.

– Cooper, ugye? Cooper, te egy jó kiskutya vagy – mondta nekem. Az emberek mindig tudják a kutyák nevét. Egy kicsit megérintettem az ujjait. Valami édes volt a kezében nemrég. – Te leszel a segítőkutyám, Cooper. Segítesz nekem mindenben.

Apa zavartan megszólalt.

– Nem mondták nekem, hogy Coopert segítőkutyának szeretnék – mondta a magas férfinak.

Az bólintott.

– Burke ötlete volt – felelte, és a székben ülő fiú vállára tette a kezét. A fiú szorosan fogott engem. Ha lazítana a fogásán – jöttem rá –, talán leugorhatnék, és megpróbálhatnám megkeresni Lacey-t.

– De egy olyan kutyának nagyon sok képzés kell – tiltakozott apa. – Speciális kiképzés. Vannak olyan szervezetek, amelyek ilyesmivel foglalkoznak. Velük kellene felvenniük a kapcsolatot. Cooper csak egy kölyökkutya. Valójában semmiféle képzést nem kapott.

– Tudom – válaszolt a férfi. – Várólistán vagyunk, hogy segítőkutyát kapjunk Burke-nek, de az hosszú időt vesz igénybe.

– És nem tudok tovább várni – jelentette ki a fiú. Bedugtam az arcomat a pólója ráncaiba, hogy megnézzem, van-e még benne étel, amit lenyalhatok. – Felső leszek jövő ősszel, és ahhoz kell nekem egy kutya. Úgyhogy magam fogom kiképezni Coopert.

– Azt hiszem, értem. De egy kölyökkutyát segítőkutyának felnevelni hatalmas feladat – jegyezte meg apa, a fiúról a férfira nézve. – Nagyon sok munka lesz. Nagyon sok *kemény* munka. És egyes kutyáknak egyszerűen nem megfelelő a természete. Ők házikedvencként boldogabbak.

A magas férfi futó mosollyal nézett az én fíúmra.

– Hallod ezt, Burke? Ezt mondjuk neked mi is a nagyival.

– Én pedig azt mondom, hogy ezt *tudom*, apa – válaszolt a fiú. – Ki mondta, hogy én félek a kemény munkától?

A férfi nevetett. Apa mosolyogva megcsóválta a fejét.

– Nos, úgy tűnik, tudod, mibe vágsz bele – közölte. – Mi olyan családoknál akarjuk elhelyezni az állatainkat, akik gondoskodnak

róluk, és ha te olyan sok időt akarsz eltölteni Cooper kiképzésével, akkor tekintet nélkül arra, hogy lesz belőle segítőkutya, vagy sem, tudom, hogy jó kezekben van.

A fiú elvigyorodott. A kezét a kerekre tette a szék két oldalán, én meg az ölében egyensúlyoztam. Már felkészültem, hogy leugrom az öléből, és elrohanok arra, amerre a fekete hajú lány vitte Lacey-t, amikor a fiú meglökte a kerekeket.

A szék megmozdult! Én előrelódultam, és meginogtam az ölében, úgyhogy lefeküdtem, amilyen gyorsan csak tudtam.

A másik fiú, a magasabb egy kicsit odébb ténfergett, amíg beszélgettünk. Egy fűcsomót rugdalt, háttal nekünk.

– Gyere, Grant! – kiáltott neki a magas férfi. – Menjünk!

– Várjanak! – szólalt meg egy magas hang. – El kell búcsúznom Coopertól!

Ava futva jött felénk a fűvön át. Lehajolt hozzám, ahogy ott ültem a fiú ölében, megcsókolta a fejemet, és megvakargatta a nyakamat, ahogyan csak ő tudta.

– Isten veled, Cooper – súgta. – Remélem, látlak még. És remélem, látod még Lacey-t is.

Egyszerre tűnt boldognak és szomorúnak. Ismét megcsókolt, aztán a fiú megint lökni kezdte a kerekeit, és a szék elindult. Távolodtunk, miközben Ava és apa integetett nekünk.

Én is elmegyek, ahogyan az alomtársaim és a mamám elment. Hová megyek?

Felöltött bennem, hogy ez beleillett abba, ahogy ez a nap alakult, hogy emberek jöttek és kutyákat választottak, köztük mamakutyát

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

[Megrendelem most a Könyvmolyképzőn!](#)

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

és az alomtársaimat is, aztán velük együtt távoztak. Izgatottan csóváltam a farkam. Nyilván azért visznek, hogy csatlakozzák a családomhoz és Lacey-hez!

Először hosszú utat tettünk meg egy másmilyen furgonban, mint amivel Ava és apa járt. Ez nem volt olyan nagy, a polcokon több sorban ketrecekkel. Ebben ülések voltak, és hátul egy üres hely, a kerekesszékeknek.

Én a kisebb fiú ölében ültem. Megszaglásztam a nagyobb fiút, és amikor az elől ülő férfi hátrafordult, és kinyújtotta felém a kezét, megszaglásztam azt is. Kezdtem megérteni, hogy ez a három ember egy család. Összekötötte őket a szaguk. Ahogyan az alomtársaimnak meg a mamámnak és nekem saját családi szagunk volt.

A furgon mozogni kezdett. A székes fiú megnyomott egy gombot a mellette lévő ajtón.

– Ki akarsz szagolni az ablakon, Cooper? – kérdezte.

Tetszett nekem, hogy a nevemet mondja. Megcsókolta az orromat, és a melléhez szorított.

– Nagyon jó kutya vagy, Cooper – mondta nekem. Olyan sok szeretettel mondta a nevemet, hogy riszálni kezdtem.

Arra gondoltam, hogy ez a fiú különbözik mindenkitől, akivel valaha is találkoztam – nem azért, mert gurítani tudta a székét, hanem amiatt, ahogyan rám nézett és velem beszélt. Egészen addig Ava megölelgetett és apa megsimogatott, de sosem éreztem ilyen tiszta, erős szeretetet áradni belőlük. Ez a fiú – jöttem rá – az én emberem akar lenni, ahogyan Lacey az én kutyám.